

DÉLMAGYARORSZÁG

AZ MDP CSONGRÁDMEGYEI PARTBIZOTTSÁGÁNAK LAPJA

IX. ÉVF. 103. SZÁM

ÁRA 50 FILLÉR

KEDD, 1953. MÁJUS 5.

RÉVAI JÓZSEF ELVTÁRS VÁLASZTÓI KÖZÖTT

Mintegy 70 ezer ember vett részt a szegedi választási nagygyűlésen

Vasárnap nagyszerű ünnepnapot élt át Szeged, egész Csongrád megye. A város és a környező községek népe több nap óta készült erre a napra. Még alig virradt, mikor már talpon voltak Kisbörnyői Ötörmös, Rózsától Puszászerig a környező községek lakói. Nyolc óra után már egymásután futottak be Szeged négy vasútállomására a különvonatok, jöttek az autóbuszok, a kerékpárosok százai Szeged felé ezen a kellemes, napsütéses májusi vasárnapon. Jöttek az ipari munkások, dolgozó parasztok, értelmiségiek, öregek, fiatalok egyaránt, hogy meghallgassák Révai József elvtárs, MDP Politikai Bizottsága tagja, népművelési miniszter, Csongrád megye képviselőjének beszédét.

Csodálatos képként tárult eléink Szeged május 3-án. Az utcákon eleven emberfolyam hömpölygött. Áradt a dolgozó sokasága a Széchenyi-tér felé. A hatalmas tér szűknek bizonyult. A hatalmas tömeg elleppte még a térbe torkolló utcákat is. Tíz óra után már zsúfolásig megtelt a tér, de még mindig jöttek. Jöttek az üzemek, falvak dolgozói soha végetérni nem akaró menetben. Tizenegy óráig gyűlt a tengernyi nép, Szeged és a környező falvak népe, amely soha még ilyen hatalmas erővel nem mutatta meg egységét, hazaszeretét, mint ezen a május 3-i választói nagygyűlésen. Mindenki hallani akarta Révai elvtársat, képviselőjeliünket. Egymást túlharsogva kiáltották a jelszavakat. Ünnepezt Szeged s hirdette, hogy itt, hazánk déli szélén egységesen, szilárdan zárkózik Csongrád megye népe a Népfront, nagy pártunk, mindannyiunk vezére, Rákosi elvtársnak győzelmes zászlaja alá.

Messzire visszahangzott a taps Szeged utcáin, hullámzott az éljen kiáltás, amikor megjelent az emelvényen Révai József elvtárs. S mikor elcsendesedett a felkeszéljések, Jegyinnak János elvtárs, az MDP Központi Vezetőségének tagja, a Csongrád megyei Partbizottság titkára lépett a mikrofonhoz, hogy megnyissa a nagygyűlést.

Jegyinnak János elvtárs megnyitó beszéde

— A Magyar Függetlenségi Népfront Csongrád megyei Bizottsága nevében — kezdte beszédét Jegyinnak János elvtárs — üdvözlöm Szeged város és járás üzemi munkásait, az állami gazdaságok, gépállomások dolgozóit, a termelőszövetkezetek tagjait, egyénileg dolgozó parasztjait, az intézmények és hivatalok értelmiségi dolgozóit, az egyetemeken és főiskolákban tanuló ifjúságot, valamint a választási nagygyűlésünkön megjelenteket — majd így folytatta:

— Külön szeretettel üdvözlöm Révai József elvtársat, a Magyar Dolgozók Pártja Politikai Bizottságának tagját — népművelési minisztert — a csongrád megyei választókerület képviselőjelöltjét, választási nagygyűlésünk előadója.

— Elvtársak! Két hét múlva, május 17-én országgyűlést választ a magyar dolgozó nép. Alkotmányunk kimondja: Magyarországon minden hatalom a dolgozó népé. A dolgozó nép hatalmának legfőbb képviselője, az országgyűlés, ezért kell az országgyűlést egész népünknek választania. Olyan képviselőket kell küldeni az országgyűlésbe, akik készek önzetlenül szolgálni a nép ügyét.

— Dolgozó népünk az elmúlt hetekben jelölőgyűléseken döntött az új képviselőjelöltek személyéről. Maga döntötte el, hogy kik kerüljenek az országgyűlési képviselőjelöltek listájára. A jelölőgyűléseken dolgozó népünk bevételek bizonyítékát adta, hogy drága számára hazájának sorsa, jövője, hogy feltéve őrzött kincse a béke és egyetemes békének az országgyűlési Népfront zászlaja alá, amely a béke, a munka és a jólét programját terjesztette a választó magyar nép elé.

— A Magyar Függetlenségi Népfront választási felhívásában részletesen beszámolt az elmúlt négy évben végzett munkájáról és az azal fordult a dolgozókhöz: „Itéljétek meg négy éves munkánk fölött.” Ugyanakkor a Függetlenségi Népfront az ország fejlesztését célzó világos programmal, szabatosan meghatározott feladatokkal lép a nép elé. E programban meghatározza az első öt éves tervben még előttünk álló feladatokat, megjelöli a második öt éves terv végrehajtásának feladatait, népgazdaságunk valamennyi ágában.

— A magyar dolgozók a büszkeség érzésével olvasták és vették tudomásul eddigi eredményeinket és ez az érzés csak fokozódott a magyar dolgozók millióiban, amikor arról vették tudomásul, hogy a második öt éves terv megvalósításával 1959-ig felépül hazánkban a szocialista társadalom.

— Tehát mindössze hat és fél év múlva felépül nálunk az a társadalmi rendszer, amely mindent

dalmi rendszer, amely mindent azért tesz, hogy az ember életét boldogabbá, szebbé, tartalmasabbá alakítsa. Felépül az a társadalmi rendszer, amelyben hazánk dolgozó népét a kölcsönös segítség, a nép egyetemes érdekeit szolgáló törekvés köti szétbontathatlan egységbe. Felépül az a társadalmi rendszer, amelyből a további fejlődés útja a kommunizmusba, a bőség, az általános jólét birodalmába vezet.

— Merész, de megoldható tervek ezek, amelyek megvalósítása érdekében a Függetlenségi Népfront bizalmat kér: azt kéri, hogy 1953. május 17-én minden dolgozó adjon rá a szavazatát. Semmi kétség, hogy aki szívesen hazáját, népét, aki a magyar dolgozók és gyermekeik életét boldogságban és békében akarja tudni, május 17-én a népfrontra szavaz.

— A budapesti Gheorghiu-Dej Hajógyár munkásainak kezdeményezésére egyre nagyobb méreteket ölt a választási békeverseny. Ebből Csongrád megye dolgozói is becsülettel kiveszik a részüket. Ezzel a munkaversennyel munkásosztályunk ország-világ előtt azt az elhatározását juttatja kifejezésre, hogy öt éves tervünk negyedik éve első felének feladatait maradéktalanul teljesíteni kívánja. Ez a választási békeverseny ma már kiterjedt minden iparágra, minden üzemre, intézményre és a mezőgazdaságra is. Biztosítani kell, hogy május 17-én a népfront és a tervteljesítés nagy győzelmének napja legyen. Többet, jobbat és olcsóbban termelni, ez az, amit el kell érünk, mert minél nagyobb a termelés, annál gyorsabban gazdagodik az ország és vele együtt annál gyorsabban nő dolgozó népünk jóléte.

— A szocialista társadalom felépítése és a tartós béke biztosítása elválaszthatatlan egymástól. A szocializmus építés — a háború rombolás! Mi a háború ellen a békéért harcolunk, mert a háború szenvedést, nyomort hoz, mi pedig örömteljes életet akarunk biztosítani népünk számára. A béke biztosítása megköveteli a népek közötti egyenlőség elvénél szilárdabban tartást. Barátságot, testvéri kapcsolatot kell kiépítenünk a népek között, mert ez a béke biztosításának döntő feltétele.

A továbbiakban Jegyinnak elvtárs hangsúlyozta a többi között, hogy: — A május 17-i országgyűlési választások és a béke megvédése között szoros összefüggés van. A népfront választási diadala a nyugalom és a béke magyar arcnyalának erősítésével, a tartós béke biztosításával. Aki a népfrontra szavaz, az a békét erősíti.

— A Magyar Függetlenségi Népfront programja — fejezte be

megnyitó szavait Jegyinnak János elvtárs — a béke, munka, jólét, felemelkedés. Sorakozunk egymemberként a Magyar Függetlenségi Népfront zászlaja alá! Kövessük népünk bölcs vezérét, Rákosi Mátyást! Szavazzunk egyetemesen a Magyar Függetlenségi Népfront jelöltjeire!

Jegyinnak elvtárs megnyitó szavai után egymás után léptek oda Révai elvtárhoz a munkások, dolgozó parasztok, fiatalok és a szegedi értelmiség küldöttei, hogy üdvözlőjék őt és átadják ajándékaikat. Üdvözlő szavaiban valamennyi küldött Révai elvtársnak a nagygyűlés színhelyén fogadta meg, hogy Csongrád megye dolgozói még az eddigieknél is nagyobb szorgalommal, odaadással dolgoznak öt éves tervünk teljesítéséért, a május 17-i országgyűlési választás győzelméért.

Ezután a nagygyűlés lelkes ünneplése közben Révai elvtárs lépett a mikrofonhoz, hogy megtartsa beszédét.

Révai József elvtárs beszéde

Révai elvtárs beszéde elején megköszönte a bizalmat, amelynek alapján Szeged város és Csongrád megye dolgozói újból képviselőjüknek jelölték, majd így folytatta:

— A mostani választásokon éppen úgy, mint 1949-ben, a Magyar Függetlenségi Népfront egységes listával indul. Sok lista, több párt — a munka, a kormányzás, a politika különböző, egymással szembenálló programjait feltételezi, ellenséges osztályok egymás elleni nyit harcot feltételezi a politikai porondon. De milyen program lehetőségek nálunk azon a programon kívül, amelyet a Magyar Függetlenségi Népfront hirdet és megvalósít? A föld nálunk a parasztlak — talán kezdünk el most vitatkozni arról, vajon helyes-e, hogy a föld a parasztlak? Az üzemek, a bankok, a közlekedés, a kereskedelem, a termelőeszközök nálunk a nép államának kezén vannak — talán kezdünk el vitatkozni arról, vajon nem kel-e a termelőeszközöket visszaadni a nagybirtokosoknak és a tőkéseknek? Megvalósítjuk az öt éves tervet, készítjük elő a második öt éves tervet — talán vita tárgyává tegyük, kell-e nek-e egyáltalán öt éves terv? Le rakjuk a szocializmus alapjait, készüünk a szocialista társadalom felépítésére — és most kezdünk választási társasjátékot játszani arról, hogy mi jobb: a szocializmus, vagy a kapitalizmus?

Révai elvtárs hangsúlyozta: egységes választási listánk dolgozó népünk egységét, egységes programját fejezi ki.

— A függetlenségi népfront választási szövetség közös céljait, közös munkában összeforrt kommunista és nemkommunista dolgozók között, de ez az egység maga nemcsak választási egység, a Magyar Dolgozók Pártja irányító, vezető ereje a nép egységének, de mint eddig, ezután is együtthalad mindazokkal a nemkommunistákkal, pártönkivilékekkel, akiknek tudását, munkáját hasznosítani lehet és kell a haza javára. A Magyar Függetlenségi Népfront jelöltlistáján ott vannak a kommunisták mellett a pártokhoz nem tartozó hazafiak is. És nemcsak a jelöltlistán vannak ott, hanem a kormányban is, az állami élet vezető posztjain is. A mi politikánk alapja a multban, a jelenben és a jövőben, a munkában és a választáson egyaránt ez az építő és őszinte együttműködés a nemkommunista hazafiakkal.

— Ez azt jelenti, hogy folytatjuk Magyarországot iparosítását. Kossuth Lajos óta kétségbevonhatatlan igazság, hogy önálló ipar nélkül nincs független ország. De Kossuth még nem tudhatta azt, amit mi tudunk, amire Lenin és Sztálin tanított bennünket: önálló nehézipar nélkül nincs független ország. Magyarországon valamicske ipar volt azelőtt is. De a magyar ipar a régi osztrák-magyar monarchiában túlnyomóan malomipar volt, cukoripar volt, szeszipar volt, tehát megfelelt országunk félfeudális, agrárjellegének és Ausztriától való függőségének. A Horthy-rendszer alatt is folyt valamelyes iparosítás Magyarországon. De a Horthy-rendszer túlnyomóan a könnyűipart, elsősorban a textilipart fejlesztette, ami megfelelt Magyarországot gazdasági függőségének az angol és amerikai, majd a német tőkéstől. A mi iparosításunk más, mert mi gyökeresen szakítottunk Magyarországot mindenféle gazdasági függőségével. Természetesen a mi iparosításunk sem jörekszik teljes önállóságra. Gazdaságilag és műszakilag messzemenően együttműködünk a baráti országokkal, el-

sősorban a bennünket minden téren önzetlenül segítő Szovjetunióval. A szocialista országok között is van ipari munkamegosztás, mindenki azt gyártja elsősorban, amit a legkedvezőbb körülmények között gyárthat. De az alapvető fontoságú iparágakat, amelyek nélkül nincs gazdasági, tehát állami önállóság, mindegyik népi demokrácia megteremti. Mi is megteremtjük.

— Ezzel a magyar fejlődés egyik alapvető, évszázados baját orvosoljuk. Magyarország paraszti tömegeit nemcsak a nagybirtok fojtogatta, hanem az ország ipari fejletlensége is. A magyar parasztot a nagybirtok százezerszámra kergette ki a faluból, de fejlett ipar híján a multban mezőgazdasági népességünk szinte java kivándorlásra kényszerült. A Habsburg-monarchiában Amerikába vándoroltak a magyar hazában „feleslegessé” vált magyarok. A Horthy-rendszer alatt a paraszti kivándorlás csökkent ugyan, mert a tengerentúl a bevándorlókat előt lezárta a sorompót, de cserébe megnőtt a falusi népnyomor. A mezőgazdasági munkások és szegény parasztok tízezrei kóboroltak az országban és kopogták a gyárak kapuját. A mezőgazdaság „népfeleslegét” az ipar a Horthy-rendszer alatt sem tudta felszívni. A paraszti kivándorlóhoz ipari munkások ezrei járultak, akiket a Horthy-rendszer kényszerített emigrációra Kanadába, Dél-Amerikába, a francia és belga bányavidekekre. Mindez a multé. A szocialista iparfejlesztés lehetővé teszi, hogy a falu népflősége munkát és kenyeret kapjon, mégpedig nem mint lenézett és kiszorított segédmunkás, hanem egyre növekvő mértékben mint szakmunkás, akinek számára a mezőgazdaságból az iparba való át-vándorlás társadalmi és kulturális emelkedést jelent.

— Első és második öt éves tervünkkel megoldjuk továbbá a másfél évszázados magyar bajt: mezőgazdasági termelésünk elmaradottságát. A régi rendszerben, amikor a dolgozók milliói nyomorogtak és éheztek, jutott exportra is növénytermelésünk és állattenyésztésünk alacsony hozama ellenére. Ma ez másképp van. Ma egyre inkább érezzük, hogy a mezőgazdasági termelés jelenlegi elmaradottsága országunk fejlődésének egyik legkomolyabb akadálya. Ma — és ez nemcsak az aszályos esztendőkre vonatkozik — sokkal kevesebb mezőgazdasági terméket exportálunk, mint a régi rendszer alatt. A magyar paraszt, a magyar munkás ma nem éhez és nyomorog, mint régen, sokkal több húst, zsírt, cukrot, gyümölcsöt, kenyeret fogyaszt, mint a régi világban és ennek így is kell lennie. Népünk igényei, amióta az ország gazdája lett, az élelmiszer-dolgában is megnövekedtek. Ugyan-

